

Король Літр (збірник)
Лесь Подерв'янський

До збірки увійшли п'єси «Король Літр», «Свобода», «День колгоспника», а також оповідання та статті, в яких розкривається оригінальний талант автора.

«...в цьому підвалі, де ще літав дух старого пірата, гриміли ударні, музика відскакувала від стін і гупала по вухах. Тіла присутніх потіли і вібрували. Федір видерся на драбину і звідтіля страшно завивав у трубу: «Я безкінечність! – кричав він. – Ти теж безкінечність! Ви всі безкінечність! Ви думаєте, що труси вдягнуті на вас? Помиляєтесь! Труси одягнуті на безкінечність!» Спонтанність дійства і його безкомпромісність висікали небесну електрику. Пацюки розбіглись по норах. Борис Іванович літав у повітрі, вимахуючи милицями, як крилами. Красуні співали п'яними, низькими, як в Аманди Лір, голосами. Жалобна червона стрічка з бронзовим написом «Тов. полковнику Сідоруку от сослуживцев» звивалася кільцями і хиталася, як дресирована кобра».

Лесь Подерв'янський

Король Літр

Збірник

Король Літр

Трагедія

ДІЙОВІ ОСОБИ

Король Літр, хтивий, безпринципний і божевільний алкоголік.

Корделія, улюблена донька Короля, хвороблива квітка з червоними очима і скаженою пиздою.

Рейгана і Гонерілья, неулюблені доньки Короля, брудні та закомплексовані лізбіянки.

Едгар, цинічний гвалтівник собак та кіз, згодом статечна людина, член суспільства, депутат палати лордів.

Едмунд, життєрадісний споживач екскрементів, санітар лісу і друг природи, згодом статечна людина, член суспільства, професор Кембріджського університету.

Кент, хуліганствуючий підліток.

Мент. лягавий падло.

Йорік, потворний недоносок, начитавшийся Заратустри. На початку п'єси – блазень, згодом – статечна людина, вождь англійського народу.

Привид, опудало в білім простирадлі, під пахвою несе книгу «Тімур і його команда».

Дія відбувається в Англії в епоху похмурого середньовіччя.

Дія перша

Сцена зображує собою пляж, забруднений пляшками, гандонами і собачим гівном. Посередині всього цього хазяйства сидить Король Літр. Його вигляд не важко уявити, спираючись на все вищезгадане. У ніг Короля мішок з пляшками. Він по черзі дістає їх звідти і саморобною дротинкою спритно витягує з пляшок корки, вдавнені туди волохатими пальцями не маючих штопору волоцюг.

Король Літр.

Ітак, замовкли струни сладкозвучні,
З пизди стирчать всі грифи балалайок,
А в жопі жевріють жоржини та жар-птиці...
Я роздав на хуй все. Все, що роками пиздив
І пер, згинаючись, до себе у комору,
А потім, запираючись в сортирі,
І там, згасаючи від смутку та зневіри,
Я нігтем вицарапував на стінці скажені цифри...
Рахував і плакав, пердів беззахисно,
В тупім оскаженінні зубами скреготав,
І дикий сморід, цей дух пвна на вільних білих крилах,
Вповзав мені у серце, як гадюка,
І люто в душу срава... Людська заздрість,
Та посмішки, та плітки за спиною,
Шо хуя вже не тільки шо встромить,
А й навіть винуть стало неможливо.
Бо я, статечний дід і патріарх,
Засновник роду, міста і країни –
Герой національний! Як відомо,

Герої не ібуться і не сруть!
Не кажучи про те вже, що ніхто з них
Вдитинстві не дрович, о. якмені
Це все настоїбенило, піздец!
Їбавя всі ці гімни і кантати,
Всю малахв'ю бенкетів і прийомів,
Коли замість того, щоб когось вжарить,
Повинен довго й нудно ти пиздіти
І слухати пиздьош такий же самий.
Я все роздав: всім жебракам, ханигам,
Всім підарасам, йобнутим шакалам:
Нехай вони внесуть корисний внесок
В суспільне будівництво, хай ібошать,
А я це все ібу!

З цими словами Король Літр голосно пердить. Входить Корделія – хвороблива квітка із скаженою пиздою.

Король Літр.

Як ти живеш, моя вонюча квітка?

Корделія.

Дивись, татуню, я знайшла гандона.
Він зовсім цілий, зроблений в Ганконзі.
З його сріблястих пелюстків, як перли,
Стікають сльози росяні, яскраві...

Літр.

Не перли то, то малахв'я вонюча!
Це концентрація тих виблядків поганих,
Шо повзають, як блядські мандавошки,
По аглицькій землі!

Корделія.

Татуню милий!
Якій же ж ти розумний та приемний!
Ібись конем всі хахалі противні!
Ці коні зяйцями, ці хижі до мінету губаті кажани!
Коли я з вами, тоді про них я зовсім забуваю..

Король Літр (хтиво пестить її).

Я теж, дочурка, більше люблюблю
Тебе ібать, ніж тих блядей заразних, –
Твоїх сестер, немолодих і глупих,
До того ж і негарних лізбіянок!

Входять Рейгана і Гонерілья, брудні та закомплексовані лізбийки.

Гонерілья.

І шо він в ній найшов? Я в сто раз лучша!

Король Літр.

Тебе зачав я в п'яному угарі:
Кричав кажан і бився вітер в стелю,
Матуся плакала і реготав пугач.
Тож не пизди!

Рейгана.

Ну, а мене?

Літр.

Тебе так само:
На стайні раком серед кінських храпів.
Копита страшно били по підлозі
І комашня летіла на вогонь,
І сумно-сумно каркала ворона...

Корделія.

Ну, а мене?

Літр.

Еге-е!.. Тебе зачав я разом із товаришем,
Його я драв пізніше.
О молодість! О юність парубоцька!
Сідайте же скоріш, мої дівчата,
І допоможіть мені відкоркувати пляшки!
Бо завтра на світанку я повинен
Зайняти чергу в пункті стеклотари.
Інакше замість каші гарбузовою
Сосати хуй ми будемо напевно!

Король Літр і доньки сідають на покинуті на пляжу ліжаки і енергійно сортирують склотару. На них з усіх боків повзе англійський туман смог.

Дія друга

Кулуари англійського парламенту Входить Едгар, цинічний гвалтівник собак та кіз, а нині – член палати лордів.

Едгар.

У вухах ще звинить від ахінеї,
Якуя майже три години слухав.
Як на базарі сери розпизділись!
Сер Арчібальд поцупив за чуприну мілорда Річарда,
А потім захуявив каламарем по пиці.
Сер Норфольк відпиздив сера Джона.
Ця хуйня зоветься демократією,
Віднині ми разом всі вирішуем питання,
Бо старий поц, скажений Літр, п'яниця,
Надумав замінити диктатуру на демократію.
А сам полишив владу
І роздав все майно ханигам різним,
іх серами зробивши, тягар тяжкий
З своїх плечей на їхні положив.
Тепер сидить він в подраних кальсонах,
Збира пляшки порожні і гандони,
Киря шмурдяк, денатурат вонючий
І все, що десь ворухиться, – ібе.
Колись і я так жив: ібав бездумно
Я кіз і ховрахів і, розважаясь,
Блядям у сраки йоршика встромляв.
Я просто неба жив, як соловейко,
І політуру пив, і самогон,
Тепер возвисився, – вчорашні уркагани,
Ханиги, волоцюги, підараси
Сидять в палаті серів і балдеють:
Свобода, блядь, свобода, блядь, свобода!

Входить Едмунд, життєрадісний пожирач екскрементів, а нині – професор
Кембріджського університету.

Едгар.

Здоров, співець народної освіти!
Які діла на ниві благородной?

Едмунд.

На ниві, вдобрений добрячим екскрементом,
Проізрастає квіточка блакитна –
Улюблена забавка гомосеків.
скотоложество застенчіво цвіте.

Едгар.

Цікаво знать прийоми ізошрьонні,
Які іспользує студенство прогресивне,
Шоб возродіть статеве кватроченто!

Едмунд.

Цікаві опити проводять студіози:
Ібуць кнура, як ворога народу,
У сраку цілим факультетом філософським.
Ще Гегель нам казав, що дух ширяє
В златих чертогах мудрості безсмертної.
Тим часом верткий хуй в свинячій сраці
Ширя своєю вонючою дорогою,
хто зна, чий же шлях веде до правди?

Едгар (побожно).

Великий Сак'я Муні благородний,
Гігант камінний, долбойобовидний,
Про дао слово нам спиздів священне.
Я пам'ятаю вчителя-китайця,
Старого імпотента, він коана
Нам загадав: «Де правда?» – запитав він.
І пиздив учнів дрином по залупам,
Щоб думали хутчіше, реготався
І слиною харкався, як скажений.
Тоді один із нас сказав: «В народі!»
Учитель наказав йому лягати, широко відкрити пашу.
Потім, ставши в позу ритуальну,
Просто в рота сенсей посцяв янтарною мочкою.
Священні бризки капнули на струни рудого сямісена.
(Ми робили із шкір котів ті блядські контрабаси,
А струни – з їхніх тельбухів.)
Учитель удруге грізно нас запитує...
«У серці!» – хтось здуру пизданув. Тоді хутчіше,
Ніж кролик вздрочить, наш дідусь сивенький
Прийомами кунхву виймає серце в поца із грудей
І, показавши, що правди там немає,
Засміявся щасливим сміхом доброї дитини
І пожбунив у форточку добичу.

Едмунд.

А що таке кунхву?

Едгар.

Борьба садистів.
Тож втретє наш учитель викликає.
– Де правда, йобані кретини, імбецили,
Олігофрени і мікроцефали,
Ібать у жопу вас каленим хуем?
Тут наче щось мене вперед штовхнуло:
– У жопі! – заволав я відчайдушно.
Дивлюсь – дідусь всміхнувся лагідненько:
– Не можете, шакали, без підказки!
Не згледівся, як дідуганів фалос

Вже танцював мазурку старовинну
В моєму анусі...

Едмунд.

Коли це сталося?

Едгар.

Бував в китайському полоні. Альбіон Туманний
Колись з Китаєм воював завзято.
В полоні опинившись, став я дзена штудіювати старанно:
– Сак'я Муні! Мудило скам'яніле, поможи нам
Дать ладу Англії, туманній батьківщині!

Обидва суспільних діяча побожно складають руки. В цю ж мить з диким
реготом і виттям на сцену вбігає Йорік Він зовсім голий Його потворна
постать відбиває страшну тінь на стелю. В одній руці у Йоріка Заратустра,
другою рукою Йорікдрочить Всім страшно.

Дія третя

Пункт при йому склотари. Біля пункту стоять ханиги з кошиками і пиздять.

Входить Король Літр і Кент, згинаючись під мішками з тарою.

Літр.

Спасібо, любий Кенте. дружедобрий!
Не надірвав ти часом собі пупа?

Кент.

Не. Дякую, припездяний дідуню.
Все харашо.

Літр.

Дивись. мій сину любий.
Сто алкоголіків стоять єдиним фронтом!
В очах – звияжні кольори червоні
Блищать, як блискавиці, руки сині
Танцюють, як китайські баядери
У бардаках Шанхая!

Кент.

Люди славні. Багато ветеранів сивочубих.

І їх падруг, кремезних і негордих. –
Вони слухняно, з дотепом кмітливим
В момент ісполнять всі бажання ваші.

Літр.

А! Хай в пизду ідуть! Ще не хватало
Мені лічить під старість мандавошки!
У мене доньки є для тих ексцесів.
Ще – старий цап, товариш бородатий.
Ми разом з ним гуляєм по алеям
Французьких парків, дивимся на місяць,
Співаємо пісень, і соловейка
Ми слухаєм, аж потім ібемось.

На майдан зверху плавними кругами планірує Привид В руках у Привида
авоська з пляшками з-під «Л иманського червоного», під пахвою – книга
«Тімур і його команда». Одяг на ньому – традиційний одяг привида біле
простирадло в крові.

Привид (зловісно регоче).

Ха-ха-ха-ха! Невдовзі та година,
Коли нарід тупим сосновим колом
Ібать вас буде в жопи буржуазні!

Кент (по-юнацькому, захоплено і дещо наївно).

Оце і є свобода довгожданна?
Припиздена богиня мармурова,
З відбитими руками, безголова крилата блядь,
Летюча гордість наша?!

Літр.

Ні, юний друже, то звичайне падло,
Яке наділо грязне простирадло.
На йому целку хтось ібав, а може –
Зарізали когось, а потім – дельтаплана
Із його змайстрував народний вмілець.

Привид (продовжує кружлять над майданом).

Тремтіть, падлюкі, від пророчеств страшних!
Вам всім піздец! Хоч іжте ананаси,
Хоч рябчиків хуярьте!

Привид прицільно кида зверху пляшками поханигам, пиздить їх книгою «Тімур
і його команда» по голові. Всі тремтять. Входить Йорік з пляшками і
Заратустрою під пахвою. Він підступно претється без черги.

Йорік.

Пустіть! Я контужен на хуй! Я воював!
Пока ти, сука, в тилу баб портив, я в танке горел!
Я – льотчик!

Привид.

Піздец! Ха-ха-ха-ха! Фойер! Фойер!

Привид веде зверху прицільне бомбометання, причому він страшно завиває – так, що стає схожий на німецький самолёт «юнкерс».

Йорік.

Ага-а!... Люфтваффе, блядь?!?

Йорік швирия пляшкою в Привида і підбиває його. Підбитий Привид загоряється і, залишаючи за собою чорний дим, падає на землю, де вибухає. Залякані ханиги падають на землю, подзенькуючи пляшками. Йорік один залишається стояти. Обличчя у його геройськи вимазане сажею, руки міцно тримають Заратустру і авоську з пляшками. Над місцем побоїща шириться переможне «Ура!». Йоріка хапають і підкидають вгору. В наступившому апофеозі Йоріка несуть на руках як лідера і національного героя. Сидячи на плечах у вдячного народу, він переможно дровичь. Звучать фанфари, гімни і кантати. Йоріка уносять, так що на сцені лишаються тіки Кент, Літр і потоптана склотара.

Літр (сумно).

Усі перевороти, юний друже,
Одне начало мають і кінець:
Спочатку розбивається склотара,
А потім підкрадається пиздец...

Дія четверта

Тронний зал. Посередині стирчить трон, схожий на Київський торт. На стінах висять портрети суспільних діячів, в тому числі: Менделєєва, Ломоносова, Мічуріна, Суворова і Макаренка. Два сери роблять у тронному залі влажну уборку: один підмітає, другий бризка із пляшечки, щоб не було пилюки.

Перший сер.

Ви чули новину, мілорд?

Другий.

Аякже! Сьогодні – коронація!
Нетлінну божественну фуражку
Святого завойовника Вільгельма
Натягнуть на поважного урода,
Що врятував британське можновладдя.

Чути фанфари. Входять сери. За ними верхи на менті в'їзжає Йорік. На ньому
красивий білий кітель, сині галіфе і хромові чоботи. Вони по-дембельські
спущені вниз гармошкою. На галіфе розстібнута ширінка, щоб зручно було
дрочити. Йорік спритно плигає прямо з мента на пухкі тронні подушки.

Йорік.

Не віжу на галаве фуражку!
Що не ясно, блядь?!?

Сери (хором).

Уже несем, несем!
Святися, царю, твоя чело лілейное!
Ми зараз помажемо тебе денатуратом на царство!

Сери мажуть денатуратом Йоріка і возлагають на його фуражку Вільгельма-
завойовника. Звучить англійський гімн, всі стають по стійці «Смирно».

Йорік.

Хе! Сери йобані! Волтаються в строю,
Як клізми в жопі, служби
Ще ніхуя не пойняли, нема
Ніякого порядку в блядських інтелектуалів!
ім тільки би пиздіти та читати,
Та жерти вустриці, собак та кіз ібати,
Дивитися на місяць очманіло, сидіти вдзені,
Віршики писати про те, як плохо жить
І як колись він виїбав когось, а зараз плаче,
Усе завішано портретами мудил!

(Тика пальцем е портрети)

Це шо за підараси, вас питаю?!?

Едмунд.

Мілорд! Це гуманісти.

Йорік.

Всіх - к хуям! Повісити оту картину гарну,
Де гуманісти втрюх сидять на конях,
Красиві й сильні лорди бородаті,
І пильно стежать за пархатими жидами!

(Пиздить портрети шваброю, котру взяв у лорда-прибиральника.)

Отак по наглим пикам треба пиздить!
Це суче сім'я Альбіон Туманний
Ганьбою вкрило аж по самі яйця!

(Помічає портрет Короля Літра)

А це шо за гандон?!

Перший сер.

То - Літр Четвертий,
Шо заснував парламент двопалатний,
Дав конституцію англійському народу
І на спір вибав скаженого собаку,
Такого страшного, шо люті каскадери,
На нього дивлячись, наклали повні штані!
Обичай національний наш англійській,
Шоб на парі хуйню робити всяку,
Він повернув собі на користь мудро
І виіграв таким чином королевство об'єднане британське!

Йорік.

Я віднині наказую декретом справедливим:
Заборонити все статеве блядство!
Всім козойобам, підарасам, лізбіянкам,
А также фетішистам й некрофілам,
І з ними - всім, хто любить блядувати,
Засунуть в жопу лома з нержавейки
Цей мій декрет - краєугольна цегла
Політики внутрішній. Дрочити
Три рази на день - долг патріотичний
Перед вітчизною всіх чесних громадян!
Цнотливо мастурбацією займаєсь,
Почистимо ми наш народ ібучий
Від скверни блядства смрадного! Ура!

Всі сери кричать: «Ура!» і синхронно, по-воєнному, дрочать. В наступившому апофеозі масової мастурбації чути самотніі звуки баяна До тронного залу входять Літр і Кент з мішками, пляшками шмурдяку і баяном. Кент сумно грає «Падмасковние вечера».

Літр.

Іграй, мій Кенте, ці мотиви предків!
Шоу борні з суворою природою
Викраювали час для ораторій
І плакали в своїх вонючих норах
Від естетичного екстаза.
Дінозаври, жорстокі павіани, крокодили,
Послухавши ті лагідні балади,
Робилися, як ніжні пмназістки.
І замість м'яса – білі хризантеми
Жували, обливаючись сльозами...

Йорік.

Чого ти ходиш тут, розпусний старець,
І заважаєш нам робить священнодійство?!?
Дрочи! Інакше ми з тебе здеремо
Твою мохнату шкіру зашкарублу
І будемо вмакати м'ясом свіжим в вапно безжалісне!

Літр.

Колись. усраку п'яний,
Я виібав стару дебільну хуну,
Мандрівницю безумну. Я сіфона
Від неї підхопив і лікувався
У Баден-Бадені на водах мінеральних,
іі синка віддав в дебільну школу
К дегенератам на харчі казенні
І в циркове училище по благу
Пристроїв, щоб на блазня він учився.
І той потворний мій сперматозоїд,
Розрісшийся в горбатого урода,
Зробив-таки кар'єру нехуйову!
Діти-діти! Ці квіти лісові благоуханні,
Шо щастя нам дають, я їх ібати
Завжди любив! Бо приносити радість
В цій формі безкорисній –
Це кредо мое творче.
Любий сину! Іди сюди, урод талановитий!
Я темпераментно ібати тебе буду,
Шоб ріс ти здоровенький і неглупий!

Літр біжить до Йоріка з явним наміром його виібати. Наляканий Йорік кидав Літра тронними подушками. Цю веселу буфонаду обриває грізний окрік Гонерільї, що щойно прийшла разом з сестрами.

Гонерілья.

От бач, як розважається, проклятий!
А ми чекати маємо на кашу,

Голубки три голодні сизокрили!
Ти, йобнутий папаша! Скільки ждати
Тебе ми будем, поки ти склопосуд здавати будеш?

Літр.

Любі мої дітки! Ви почекайте трохи, поки брата
Я вашого їбати буду сумно,
Пригадуючи юність романтичну!

(Говорячи се, Літр здирає з Йоржа галіфе.)

Йорік

(несамовито верещить).

Рятуйте, сери добрі! Підараса
Із мене хоче Літр зробить їбучий!

Мент набрасується на Літра ззаду і прийомом самбо закручує йому руку за
спиною. Заарештованого у такий спосіб Літра осмілілі сери пиздять шваброю.

Йорік.

Ага-а! Спіймався. хтивий павіане!
Ми кару лютую придумаем тобі
За всі твої паскудства!
Блядовитих дівчат твоїх розріжем на шматочки
І будем годувать – щоб ти сказився, –
Тебе частинами їх курв'ячого тіла!

Гонерілья (налякано).

Нема нічого спільного між нами.
Я бачу в перший раз цього маньяка.

Рейгана.

Я теж його не знаю, мій королю!
Але Корделія частенько з ним їблася!

Корделія.

Їблася, так і шо? Їбеться гніда,
Їбеться вош і бабка Степаніда!
Я помилялася в світогляді своєму.
На мене вплинула розпуста буржуазна.
Але тепер, осяяная сяйвом ідейного прозріння,
Я дрочити сумлінно буду Англії на користь.
Я на пизду краплину валер'янки кокетливо наллю,

А потім кицю пуцу лизать полезное лекарство.

Рейгана і Гонерілья.

І ми! І ми!

Йорік.

Хвала жіноцтву!

Всі сери кричать: «Ура!», радіють і на радощах плачуть. Ніким не помічений до тронного залу тихо крадеться Привид. Книгу «Тімур і його команда» він держить в зубах, а руками тягне за роги старого вонючого цапа. Він нишком підкрадається до Літра і з усією силою пиздить його книгою «Тімур і його команда» по голові. Від несподіваного удару всі охувають.

Привид.

Ха-ха-ха-ха! Гадали, що я мертвий,
Трясу мудями в пеклі потойбічнім?!
А ви – горілочку п'єте і баклажаном солодким снідаєте.
Дурні поцоваті! Я вічно будужить,
Бо не буває таке, щоб Привида хто-небудь запиздячив!
Це вам усім піздец настане скоро!
Ха-ха-ха-ха! Ги-ги! Ням-ням-ням-ням!
Я цапа вашого пиздячив по дорозі,
Я мордував і в ніс його, і в рота!
Тортури охуєнні придумав для вас я,
А на йому тренувавсь!

Цю неприємну похвальбу раптово нарушає цап. Дико мекнувши, він пиздить Привида рогами в сраку. Привид падає мертвий.

Літр.

Оце герой, товариш бородатий!
Я пропоную його на посаду мілорда-канцлера!

Йорік.

Замовкни, пиздоболе, це – провокація!
Твій цап – шпигун німецький!
Він показав дорогу супостату до штабу нашого.
Йому й тобі – піздец!

Корделія.

Я пропоную в гандона їх засунуть, мій королю!
У мене є гандон із Сінгапура,
Чи, може, із Ганконга, еластичний!

У нього і бугай залізти зможе.
Ми зверху їх зав'яжемо, а самі –
Дивитись будем на тортури страшні
Через резину світлу і прозору!

Корделія вийма з пазухи гандон і надуває його до потворних розмірів.

Починає тихо грать баян. Під звуки баяна Літра з цапом зав'язують в гандон.

Деякий час гандон сам плигає по сцені і мекає, потім застигає на місці
Тихо звучить мелодія «Падмасковние вечера».

Йорік.

Накрилася пиздою та епоха,
Шовзад тягнула нас.

Рейгана.

Я присягаюсь
Віддати життя своє на користь людству!
Я буду грамоті учить, а не паскудству!

Гонерілья.

Я в авіацію піду. І буду пиздить
На дельтаплані бистрому шпіонів!

Входять два жлоби. Вони несуть картину «Три богатиря». Картина страшна

і велика, нести її жлобам важко. Несподівано картина виринається у них із
рук і, як хвиля цунамі, припизджує усіх.

Голос Привида.

Піздец, ха-ха-ха-ха!

Прожектор висвітлює те місце, звідки лунає голос Привида. Це – трон. На ньому сидить Привид в рубашці кольору хакі і фуражці Вільгельма-завойовника. В одній руці у нього «Тімур і його команда», в другій – Заратустра. У ніг Привида агонізірує гандон з Літром і цапом. По боках трону стоять два жлоби, що принесли картину. Привид істерично регоче і кидає в глядачів тронними подушками. Під його веселий регіт завіса повільно закривається.

Завіса

Свобода

На абсолютно темній сцені посередині стирчать двері, убого підсвічені рампою. В жахливій пітьмі, як вогники надії, блищать дві цигарки. Чути якесь гупання, стогін заліза та приглушені матюки, ніби п'яні вантажники намагаються дати раду важкому роялю.

З того боку, де блищать цигарки, чути приемний чоловічий голос.

Приемний голос. Темніци, нахуй, рухнуть, і свобода нас зустріт радостно у входа...

Роздається звук, ніби ногою дуже сильно впиздили по дверях. Двері падають, і вся сцена заливається життєрадісним сонячним світлом, так, що стає видно рояль, стоячий на краю прірви, і двух мудил, палящих цигарки. Повагавшись хвильку, рояль рішуче хуярить униз, слідом задверима. Десь знизу чути його здивований металевий зойк.

Другий мудило. Хто сказав «мяу», блядь?

Кінець

День колгоспника

П'еса

ДІЙОВІ ОСОБИ

Юхим Гаврилович, мужик.

Уляна Мусіївна, дружина Юхима Гавриловича.

Маргарита Сидірівна теща Юхима Гавриловича.

Хлопчик Назар, син Юхима Гавриловича, хлопчик шкільного віку.

Аеліта, радіола.

На сцені – сімейна кровать з тумбочкою, в кроваті лежить Юхим Гаврилович. Над кроваттю висить календар. На календарі радісний малюнок, зроблений червоною фарбою, на малюнку напис: «День колгоспника». Поруч з кроваттю розташована радіола «Аеліта» Входить дружина Юхима Гавриловича, Уляна Мусіївна.

Уляна Мусіївна (включа Аеліту). Ану падйом!

Аеліта (пиздить дуже голосно). Дорогі колгоспники! А тепер послушайте пісню Матусовського на слова Пляцковського!

Юхим Гаврилович (хрипить сонним голосом). Жиди! (Виключа Аеліту.)

Уляна Мусіївна. Зараз вставай та катай по баклажани! (Включа Аеліту)

Аеліта (кричить дурним голосом). Я люблю тебе, жизнь, і хочу, щобилучче ти стала!

Входить усміхнена Маргарита Сидірівна, теща Юхима Гавриловича.

Маргарита Сидірівна. Уявляєте собі, вчора на базарі машина наїхала на кавуни і всіх їх подавила.

Юхим Гаврилович (з цікавістю). Когось вбило?

Маргарита Сидірівна. Мужчину задавило. Вже пожилой був.

Уляна Мусіївна. Юхим, катай по баклажани, кому кажу, ікру нема з чого робити!

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<http://www.litres.ru/les-poderv-yanskiy/korol-l-tr-zb-rnik/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.